

عنوان مقاله:

اقدام پژوهی چگونه توانستم شرایط درسی و روانی دانش آموز پایه چهارم را برای آموزش حضوری در دوران پسا کرونا بهبود ببخشم.

محل انتشار:

پنجمین همایش ملی پژوهش های حرفه ای در روانشناسی و مشاوره با رویکرد از نگاه معلم (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

ملکه باقرزاده - کارشناسی، مطالعات اجتماعی، دانشگاه فرهنگیان بندرعباس

مهديه بهرامی - کارشناسی ارشد، روانشناسی تربیتی، دانشگاه بین الملل قشم

ملیحه بهارلو - کارشناسی ارشد، مدیریت آموزشی، دانشگاه آزاد بندرعباس

عاطفه محبوبی - کارشناسی، مدیریت دولتی، دانشگاه پیام نور بندرعباس

زهرا شریفی - کارشناسی، علوم ارتباطات اجتماعی، دانشگاه آزاد بندرعباس

خلاصه مقاله:

بعد از همه گیری ویروس کرونا عملاً سالهای تحصیلی ۹۸-۱۹۹ و ۹۹-۱۴۰۰ و بخش زیادی از سال تحصیلی ۱۴۰۰-۱۴۰۱ بصورت آموزش غیر حضوری در بستر اپلیکیشن موبایلی شاد بوده و دانش آموزانی که مقرر بود در مهر ماه سالهای ۹۹ و ۱۴۰۰ وارد کلاس اول ابتدایی شوند عملاً درک صحیحی از شرایط حضور در محیط اجتماعی بین همسالان و دانش آموزان پایه های بالاتر را ندارد و به یکبار از ۱۶ فروردین ۱۴۰۰ مستقیماً وارد کلاس دوم و سوم شدند ترس از مدرسه در دانش آموزان مقطع اول دبستان که ترس از جدایی از والدین در آنها وجود دارد بطور متوسط بین ۵۰ درصد نواوزان مشاهده می شود ولی اگر این ترس در مقاطع بالاتر در دانش آموزی دیده شود بیشتر به طرز برخورد کادر مدرسه و معلمان برمی گردد. ترس در دانش آموزانی که به مدرسه جدید می روند نیز مشاهده شده که ترس این گروه ریشه در جدایی از والدین یا نداشتن دوست یا ناآشنایی با محیط مدرسه و معلمان دارد. همچنین گاهی تغییرات ناگهانی در شرایط زندگی از قبیل جدایی والدین از یکدیگر فوت ناگهانی یکی از نزدیکان تعویض منزل و... نیز میتواند سبب بروز این گونه ترسها شود که اغلب موقتی است و با رفتار درست و صحیح والدین و کادر مدرسه بر طرف میشود. در این بین ما با تجربه ای منحصر بفرد مواجه هستیم که میتوان گفت تقریباً هیچگونه تجربه ای در برخورد با آن نداشته ایم. استقبال و پذیرش دانش آموز در کلاس دوم و سوم ابتدایی در حالی که سال های اول ورود به دبستان بخاطر شرایط کربانی آموزش حضوری نبوده و این دانش آموزان به یکباره وارد کلاس دوم و سوم شده و معلم هم عملاً تجربه چندان در مواجهه با این وضعیت را ندارد و عملاً منابع آموزشی زیادی هم در دسترس ندارد و برای چنین وضعیتی نه آموزشی دیده. نه آموزش چندان در دسترس است نه تجربه و درک زیادی از وضعیت موجود دارد. طبیعی است در چنین شرایط ترس دانش آموز یا به اصطلاح نواوز از محیط مدرسه از ماهیت دروس نسبت به دانش آموزی که در حالت عادی در کلاس اول با جو مدرسه آشنا شده هم بیشتر است هم تفاوت های زیادی دارد. علاوه بر آن عدم توانایی در برقراری ارتباط با همسالان، معلم و صد البته ضعف شدید درسی که بین دانش آموزان مختلف از نظر شدتو ضعف با هم تفاوت های زیادی دارد از مهمترین مشکلات پیش روی معلمان در ایجاد شرایط نزدیک به نرمال در کلاس درسشان هستند. خوشبختانه یا متسفانه سالتحصیلی ۱۴۰۰-۱۴۰۱ بعد از نوروز ۱۴۰۱ و از ۱۶ فروردین بصورت آموزش حضوری کلید خوردضمن اینکه یکی دو ماه قبل از عید نوروز هم البته دانش آموزان بصورت محدود و غیر اجباری به محیط آموزشی کلاس و مدرسه رفتآمد داشتند. صرف بازگشایی مدارس هر چه زودتر قطعاً مزیت ها و فواید زیادی دارد ولی از جهت اینکه در حالی مدارس بازگشایش شدند که معلم عملاً کمی بیش از یکماه فرصت برای بررسی و بهبود شرایط درسی و روانی و رفتاری دانش آموزان زمان دارد این مدمحدود قابلیت برنامه ریزی و کار زیادی ندارد و بیشترین فعالیت های اصلاحی برای رساندن دانش آموزان به شرایطی نزدیک به شرایط پیشا کرونا عملاً در سال تحصیلی آتی ۱۴۰۱-۱۴۰۲ میتواند انجام شوددر سال تحصیلی ...

کلمات کلیدی:

دانش آموز-آموزش پسا کرونا-ترس از مدرسه-اضطراب-وابستگی-والدین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1761224>

